

Arrest

nr. 223 927 van 11 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 februari 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor verzoeker en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, geboren te K. Y. in 1996.

Op 9 oktober 2018 stelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie vast dat verzoekers vingerafdrukken overeenstemmen met vingerafdrukken dewelke op 16 augustus 2018 te Spanje waren genomen, naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming aldaar.

Op 11 oktober 2018 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in en werd dit verzoek eveneens geregistreerd (bijlage 25).

Op 5 december 2018 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 7 december 2018 werd een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse asielinstanties, op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III-verordening.

Op 22 december 2018 werd namens verzoeker een verzoekschrift tot erkenning van de status als staatloze neergelegd ter griffe van de rechtbank van eerste aanleg te Luik. Voormeld verzoek is nog hangende.

Op 7 februari 2019 stuurde de gemachtigde een kennisgeving van een tacit agreement (of stilzwijgend akkoord) aan de Spaanse autoriteiten gelet op het feit dat op het terugnameverzoek geen antwoord werd ontvangen binnen de door artikel 25, § 1 van de Dublin III-verordening gestelde termijn.

Op 13 februari 2019 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing, houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : S.
voornaam : A. A S
geboortedatum : [...]1996
geboorteplaats : K. Y.
nationaliteit : Palestina

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 08.10.2018 in België te zijn aangekomen. Op 09.10.2018 bood betrokkene zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: de DVZ) en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen. Betrokkene verklaarde geboren te zijn [...] 1996 te K. Y. en over het staatsburgerschap van Palestina te beschikken en werd dezelfde dag in het bezit gesteld van een aanmeldbewijs. Op 11.10.2018 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk op 11.10.2018 door de DVZ werd geregistreerd en waarbij betrokkene dezelfde gegevens opgaf als bij zijn aanmelding op 09.10.2018. Op 01.01.2019 meldde Meester V.M. per mail haar tussenkomst in het dossier van betrokkene.

Een nazicht van de vingerafdrukken van betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel en het VIS toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Spaanse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurosysteem geregistreerd werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 05.12.2018 dat dit zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België is en dat hij nooit eerder elders een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Betrokkene werd geconfronteerd met het resultaat uit het Eurodacverslag van 09.10.2018 waaruit blijkt dat zijn vingerafdrukken door de Spaanse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel geregistreerd werden naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming in Spanje. Betrokkene verklaarde dat hij daar zeker nooit geweest is en verklaarde tijdens hetzelfde onderhoud dat hij nooit in Spanje geweest is en dat het niet kan dat zijn

vingerafdrukken daar genomen zijn. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 05.12.2019 dat hij tijdens de Ramadan van 2018 in mei of juni per bus vanuit Palestina vertrokken zou zijn en naar Cairo in Egypte reisde. Betrokkene verklaarde verder dat hij gedurende twee maanden in Egypte verbleef en ongeveer in augustus 2018 vanuit Cairo in Egypte per vliegtuig legaal naar Turkije gereisd zou zijn. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende twee maanden in Istanbul, Turkije verbleven zou hebben en vervolgens te voet en per auto via onbekende landen illegaal naar België zou zijn gereisd waar hij in oktober 2018 zou zijn aangekomen. Op 09.10.2018 bood betrokkene zich aan bij de DVZ en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen en werd dezelfde dag in het bezit gesteld van een aanmeldbewijs. Op 11.10.2018 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk op 11.10.2018 door de DVZ werd geregistreerd. Betrokkene verklaarde verder dat zijn paspoort met een visum voor Turkije en een stempel voor Egypte van hem werd afgenomen door de smokkelaar. Betrokkene legde verder in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in België een Palestijnse identiteitskaart voor uitgegeven te Rafah met nummer 402157838.

Vooreerst dient wat de betreft de verklaringen van betrokkene dat hij buiten België nergens anders eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (DVZ, vraag 22) en de verklaringen van betrokkene na confrontatie met de resultaten uit het Eurodacverslag van 09.10.2018 waarbij betrokkene verklaarde dat hij zeker nooit in Spanje is geweest (DVZ, vraag 24) en de verklaringen dat het niet kan dat zijn vingerafdrukken in Spanje genomen zijn (DVZ, vraag 33) het volgende te worden opgemerkt. Uit de codering in het Eurodacverslag van 09.10.2018, met name ES11852081600500 blijkt dat er door de Spaanse autoriteiten voor betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering '1' na de landencode "ES" verwijst immers zoals vastgelegd in art. 24§4 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), op een verzoek om internationale bescherming. Dat betrokkene dan ook geen verzoek om internationale bescherming gedaan zou hebben in Spanje of deze intentie niet kenbaar heeft gemaakt aan de Spaanse autoriteiten is niet aannemelijk. De Spaanse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als verzoeker om internationale bescherming indien hij er geen verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Spaanse autoriteiten. Met betrekking tot het voorgaande is het bovendien uitermate merkwaardig dat daar waar betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 05.12.2018 verklaarde dat hij nooit in Spanje is geweest en dat het niet kan zijn dat zijn vingerafdrukken daar zijn genomen (DVZ, vraag 24 en 33) terwijl de raadvrouw van betrokkene in haar tussenkomst van 01.01.2019 net het tegenovergestelde poneert. Zo poneert Meester M. dat haar cliënt het Europese land bereikte via Melilla, een Spaanse enclave gelegen in het noorden van het Afrikaanse continent. Meester M. stelt verder in haar tussenkomst dat ze wil wijzen op de omstandigheden waarin haar cliënt zijn dagen heeft doorgebracht in Melilla waarbij zij stelt dat het uiterst moeilijk was de grens over te steken aangezien de Spaanse politie tot drie keer toe melding gemaakt zou hebben van de feiten bij de Marokkaanse politie met als doel onder andere haar cliënt op te pakken en dat hij daarbij gevangen genomen werd door de Marokkaanse politie en door hen zwaar mishandeld werd en hij zich diende vrij te kopen. Meester M. poneert verder in haar tussenkomst dat haar cliënt tijdens de vierde poging door de Spaanse politie gevangen werd genomen en door hen zwaar mishandeld werd en dat hij uiteindelijk naar een overbevolkt kamp gestuurd werd waar hij geen toegang tot hulp van een sociaal assistent of een advocaat kreeg en dat de voedingskwaliteit betreurenswaardig was en dat de veiligheid te wensen over liet en dat de aanwezigheid van de politie zo nu en dan eerder was om asielzoekers af te schrikken en weg te jagen door hen agressief te benaderen. Meester M. stelt verder dat haar cliënt verder ook vijf dagen heeft doorgebracht in de straten van Melilla omdat de toegang tot het kamp hem ontzegd werd en dat hij hierdoor geslagen en beroofd werd door de lokale bevolking van Melilla. Daar waar betrokkene verklaarde dat hij nooit in Spanje geweest is en dat het niet kan zijn dat zijn vingerafdrukken er genomen zijn, stelt zijn raadvrouw in haar tussenkomst van 01.01.2019 uitdrukkelijk dat betrokkene

wel degelijk in Spanje is geweest. Meester M. geeft zelfs een heel feitenrelaas over wat haar cliënt in Spanje zou hebben meegemaakt terwijl haar cliënt tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 05.12.2018 hier met geen woord over gerept heeft, meer nog, stellig bij zijn verklaring bleef dat hij nooit in Spanje geweest is en zijn vingerafdrukken er nooit genomen kunnen zijn (DVZ, vraag 24 en 33) en met betrekking tot zijn reisroute verklaarde dat hij vanuit Turkije via onbekende landen per auto en te voet naar België gereisd is (DVZ, vraag 37). De incoherenties tussen de verklaringen van betrokkene en die van zijn raadvrouw zijn dermate verschillend dat er aan het geheel ervan geen enkele geloofwaardigheid meer kan worden gehecht.

Rekening houdende met de vaststelling dat uit het Eurodacverslag van 01.10.2018 blijkt dat er door de Spaanse autoriteiten een verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem, ook al stelt betrokkene dat hij nooit in Spanje geweest is en dat het niet kan dat zijn vingerafdrukken er genomen zijn, werd voor betrokkene op 07.12.2018 een terugnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten overgemaakt op basis van art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). De Belgische autoriteiten ontvingen geen antwoord van de Spaanse autoriteiten binnen de termijn bepaald in art. 25§1 van de Dublin-III-Verordening. Op 07.02.2019 werden de Spaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 07.12.2018 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt. Spanje werd aldus vastgesteld als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Spanje heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Spanje een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Spanje hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Spanje en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot de vraag of betrokkene redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar Spanje zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 05.12.2018 dat hij daar nooit geweest is en dat het niet kan dat zijn vingerafdrukken daar genomen zijn (DVZ, vraag 33). Zoals hogerop reeds werd uiteengezet dient te worden opgemerkt dat uit de codering in het Eurodacverslag van 09.10.2018, met name ES11852081600500 blijkt dat er door de Spaanse autoriteiten voor betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering '1' na de landencode "ES" verwijst immers zoals vastgelegd in art. 24§4 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013

tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), op een verzoek om internationale bescherming. Dat betrokkene dan ook geen verzoek om internationale bescherming gedaan zou hebben in Spanje of deze intentie niet kenbaar heeft gemaakt aan de Spaanse autoriteiten is niet aannemelijk. De Spaanse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als verzoeker om internationale bescherming indien hij er geen verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Spaanse autoriteiten. Wat betreft de door betrokkene aangehaalde redenen, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten en deze dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd kunnen worden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Spanje. Wat betreft de tussenkomst van Meester M. van 01.01.2019 dient te worden opgemerkt dat Meester M. vooreerst een feitenrelaas aanbrengt waarin zij stelt dat haar cliënt het Europese land bereikte via Melilla, een Spaanse enclave gelegen in het noorden van het Afrikaanse continent. Meester M. stelt verder in haar tussenkomst dat ze wil wijzen op de omstandigheden waarin haar cliënt zijn dagen heeft doorgebracht in Melilla waarbij zij stelt dat het uiterst moeilijk was de grens over te steken aangezien de Spaanse politie tot drie keer toe melding gemaakt zou hebben van de feiten bij de Marokkaanse politie met als doel onder andere haar cliënt op te pakken en dat hij daarbij gevangen genomen werd door de Marokkaanse politie en door hen zwaar mishandeld werd en hij zich diende vrij te kopen. Meester M. poneert verder in haar tussenkomst dat haar cliënt tijdens de vierde poging door de Spaanse politie gevangen werd genomen en door hen zwaar mishandeld werd en dat hij uiteindelijk naar een overbevolkt kamp gestuurd werd waar hij geen toegang tot hulp van een sociaal assistent of een advocaat kreeg en dat de voedingskwaliteit betreurenswaardig was en dat de veiligheid te wensen over liet en dat de aanwezigheid van de politie zo nu en dan eerder was om asielzoekers af te schrikken en weg te jagen door hen agressief te benaderen. Meester M. stelt verder dat haar cliënt verder ook vijf dagen heeft doorgebracht in de straten van Melilla omdat de toegang tot het kamp hem ontzegd werd en dat hij hierdoor geslagen en beroofd werd door de lokale bevolking van Melilla. Meester M. stelt verder in haar tussenkomst dat de schrijnende situatie in de CETI (Centros de estancia temporal para inmigrantes) omschreven moet worden, een tijdelijk opvangcentrum voor aankomende migranten. Meester M. stelt dat deze centra volgens rapporten overvol blijven te zitten en voortdurend hun capaciteit overschrijven. Meester M. stelt verder dat er voorts ook melding gemaakt dient te worden van niet-gemotiveerde sancties waardoor asielzoekers zonder meer worden verdreven uit de centra. Meester M. stelt verder dat ook met betrekking tot vrijheid van bewegen en transparantie van de criteria van de overdracht naar het vasteland verschillende schendingen zijn vastgesteld. Tot slot stelt Meester M. dat er stilgestaan dient te worden bij het gebrek aan een garantie op een individuele procedure en dat er met betrekking tot de eigenlijke omstandigheden verwezen kan worden naar het AIDA, Country Report Spain 2017, p. 52, 53, 54, 56 en 60, het UNHCR-rapport "Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights" Compilation Report – Universal Periodic Review: Spain", pagina 3 en het rapport van Amnesty International, "Fear and Fences: Europe's approach to Keeping Refugees at Bay van 17.11.2015 p. 23-37. Meester Meulemeester citeert een aantal paragrafen uit deze rapporten. Wat betreft de door Meester M. aangehaalde passages uit de rapporten AIDA, Country Report Spain 2017, p. 52, 53, 54, 56 en 60, het UNHCR-rapport "Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights" Compilation Report – Universal Periodic Review: Spain", pagina 3 en het rapport van Amnesty International, "Fear and Fences: Europe's approach to Keeping Refugees at Bay van 17.11.2015 p. 23-37. Wat betreft de argumenten die Meester M. in haar tussenkomst van 01.01.2019 aanhaalt, dient te worden opgemerkt dat de DVZ meester M. niet volgt in haar argumentatie en wel omwille van hetgeen hieronder uiteengezet wordt. Wat immers een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM betreft bij een verwijdering van betrokkene naar Spanje dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van het toonaangevende rapport en meeste recente update van het ADIA "Country Report Spain" (Magdalena Queipo de Llano & Jennifer Zuppiroli, "Country Report: Spain", AIDA, last update 21.03.2018 te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>) blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Spanje of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch

blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In het aangehaalde rapport van deze toonaangevende en gezaghebbende organisatie zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. Er wordt ook geen enkele melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Spanje omwille van structurele tekortkomingen in het Spaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Spanje momenteel een hogere instroom is van kandidaatvluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord- Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Spaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Spaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Daar waar Meester M. in haar tussenkomst van 01.01.2019 verwijst naar de situatie in de Spaanse enclaves Ceuta en Melilla en meer specifiek naar de situatie en de levensomstandigheden in de tijdelijke opvangcentra voor immigranten, de zogenaamde CETI (Centre de estancia temporal para inmigrantes (tussenkomst 01.01.2019, p. 2 & 3) dient te worden opgemerkt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat betrokkene na een overdracht aan Spanje in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in een tijdelijk opvangcentrum voor immigranten of een detentiecentrum in Ceuta of Melilla terecht zal komen. Wat betreft de verwijzing door Meester M. naar het gegeven dat er een gebrek is aan een garantie op een individuele procedure, dient te worden opgemerkt dat uit de tussenkomst van Meester M. niet blijkt waar zij hiermee naar verwijst. Indien Meester M. hierbij zou willen verwijzen naar de zaak 'Tarakhel v. Zwitserland' (29217/12) van 04.11.2014 dient te worden opgemerkt dat het EHRM in haar uitspraak in de zaak 'Tarakhel v. Zwitserland' (29217/12) van 04.11.2014 met verwijzing naar de zaak MSS tegen België en Griekenland van 21.01.2011 dat verzoekers voor internationale bescherming een kansarme en kwetsbare groep vormen die speciale bescherming nodig hebben : ('In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection'). Het EHRM liet in deze zaak verder bezorgdheid blijken over de algemene situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Italië en benadrukte de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. Er dient toch te worden opgemerkt dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan een verantwoordelijke lidstaat garanties dienen te worden gevraagd. Er dient in dit geval gewezen te worden op de verschillen in context tussen Spanje en Italië en we zijn dan ook van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak en op de situatie in Spanje. De Spaanse autoriteiten werden bij ontstentenis van antwoord op het Belgische terugnameverzoek van 05.12.2018 dd. 20.12.2018 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Hier aangaande dient te worden opgemerkt dat de Dublin-III-Verordening uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. Wat betreft het argument van Meester M. dat er een gebrek aan juridische hulp en toegang tot informatie is

en waarbij Meester M. stelt dat de verzoekende partij meende dat hier geen toegang tot was en ook geen informatie hieromtrent verkreeg, dient te worden opgemerkt dat Meester M. stelt dat de verzoekende partij meende dat hier geen toegang tot was en ook geen informatie hieromtrent verkreeg. Het gegeven dat betrokkene meende dat er geen toegang was tot juridische hulp en hij hier ook geen informatie over gekregen zou hebben, toont niet aan dat hij geen toegang gekregen zou hebben tot juridische hulp of toegang tot informatie. In tegenstelling tot het citaat van Meester M. uit het AIDA-rapport van 2017 blijkt uit de meeste recente update van het AIDA-rapport met betrekking tot Spanje, in casu de update van 21.03.2018 dat verzoekers om internationale bescherming wel degelijk toegang hebben tot juridische bijstand. Het is niet omdat men meent dat er hier geen toegang toe was of hier geen informatie over verkregen zou hebben dat deze mening correct is aangezien uit de meest recente update van het AIDA-rapport van 21.03.2018 het tegendeel blijkt (AIDA rapport – last updated 21.03.2018 – p. 25-27). Het gegevens dat er een aantal tekortkomingen werden vastgesteld met betrekking tot personen die over zee in Spanje toekwamen, toont echter geenszins aan dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Spaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de meest recente update van het AIDA rapport met betrekking tot Spanje van 21.03.2018 twee paragrafen wijdt aan de situatie van personen die onder de bepalingen van de Dublin-III-Verordening aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie - het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")- voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 30). Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 30, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application"). Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers. 154 Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", pagina 58). Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 49). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het rapport meldt dat in 2017 21.258 personen op onwettelijke wijze Spanje binnen reisden en dat een toename van het aantal verzoeken in 2017 de Spaanse instanties voor uitdagingen plaatste qua opvang en voor moeilijkheden zorgde op dat vlak. Het meldt tevens dat de voorbije jaren steevast bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd en dat die uitbreiding van de capaciteit niet ten koste ging van de levensomstandigheden in de opvangstructuren ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2017 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", pagina 55). Er dient benadrukt te worden dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld. In het rapport wordt weliswaar gewezen op een achterstand in de registratie van verzoeken (pagina 12) maar hier aangaande dient opgemerkt te worden dat in de passage over personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, uitdrukkelijk wordt gesteld dat de registratie van deze personen prioriteit krijgt (pagina 30, cfr. supra). Het rapport laat zich weliswaar kritisch uit over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers maar op basis van dit rapport kan niet gesteld worden dat

de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. Uit informatie van AIDA en ECRE (<http://www.asylumineurope.org/news/24-01-2019/spain-court-orders-access-reception-dublin-returnees>) blijkt verder dat het hooggerechtshof te Madrid de Spaanse autoriteiten bevolen heeft om er ook voor te zorgen dat personen die onder de Dublin-III-Verordening door andere lidstaten worden overgedragen aan Spanje niet uitgesloten mogen worden wat betreft opvang na hun overdracht aan Spanje. Uit deze informatie blijkt eveneens dat het Ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming reeds de nodige instructies heeft gegeven en aanpassingen heeft doorgevoerd zodat personen die in Spanje een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en die vervolgens hun opvangplaats verlaten hebben en naar een andere lidstaat zijn getrokken en die vervolgens onder de Dublin-III-Verordening worden overgedragen aan Spanje wel degelijk de garantie hebben dat ze na hun overdracht in de opvangstructuren in Spanje terecht kunnen en dus niet worden uitgesloten van opvang na hun overdracht aan Spanje in het kader van de Dublin-III-Verordening. Het door Meester M. aangehaalde argument dat de situatie voor teruggestuurde “asielzoekers” in het kader van de Dublin procedure te betreuren is aangezien het door haar aangehaalde AIDA-rapport van 2017 volgens haar ook melding maakt van het feit dat er geen individuele garanties gegeven worden aan “asielzoekers” die teruggestuurd worden. Uit hetgeen hogerop werd uiteengezet, blijkt duidelijk dat dit door Meester M. aangehaalde argument ongegrond is. Er zijn verder evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Spaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Spanje en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en in digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Departement blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde

Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II- Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Spanje zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Spanje te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van dit rapport, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Spaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Spanje een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Spanje er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Spaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Spaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zes (06) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 05.12.2018 dat Palestijnen in België goed behandeld worden en dat het leven in België goed is en je in België documenten kan krijgen (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze opgegeven specifieke redenen om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 05.12.2018 dat hij verbrand raakte door een molotovcocktail aan zijn voorhoofd en dat hij in het opvangcentrum een aanvraag ingediend heeft om behandeld te worden (DVZ, vraag 32). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat er in het administratief dossier van betrokkene geen enkel medisch document aanwezig is dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij verbrand raakte door een molotovcocktail aan zijn voorhoofd en dat hij in het opvangcentrum een aanvraag ingediend heeft om behandeld te worden, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Spanje indien dit nodig zou zijn. Integendeel de meest recente update van het AIDA-rapport van 21.03.2018 aangaande Spanje stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers.¹⁵⁴ Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", pagina 58). Wat betreft het door Meester M. aangehaalde element in haar tussenkomst van 01.01.2019 en waarin Meester M. stelt dat haar cliënt momenteel kampt met psychologische problemen en hiervoor wordt opgevolgd door een psycholoog, dient vooreerst te worden opgemerkt dat betrokkene zelf bij zijn aanmelding op 09.10.2018 of tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 05.12.2018 op geen enkel moment melding heeft gemaakt van psychologische problemen hetgeen op zijn minst merkwaardig is. Wat betreft de argumentatie van Meester M. dat haar cliënt momenteel kampt met psychologische problemen en wordt opgevolgd door een psycholoog, dient te worden opgemerkt dat er in het administratief dossier van betrokkene geen enkel medisch document aanwezig is dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot dit argument, met name dat haar cliënt met psychologische problemen kampt en dat hij door een psycholoog zou worden opgevolgd, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische en/of psychologische verzorging/opvolging kan rekenen in Spanje indien dit nodig zou zijn. Integendeel de meest recente update van het AIDA-rapport van 21.03.2018 aangaande Spanje stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers.¹⁵⁴ Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", pagina 58). Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen gegronde elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Spanje. Er dient verder te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar de boven geciteerde passus betreffende de toegang tot gezondheidszorg uit het AIDA-rapport die hogerop werd aangehaald. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht naar het land van overname, in casu Spanje, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Bovendien dient er benadrukt te worden dat de Spaanse autoriteiten, indien nodig, volgens de bepalingen van artikel 32 van de Dublin-III-Verordening en middels het standaard medisch formulier indien nodig tot in detail zullen kunnen worden geïnformeerd over eventuele behandelingen, medicijnen of bijkomende maatregelen. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene

kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 05.1.2018 dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming die aan de autoriteiten van Spanje toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 25§1, art. 25§2 en art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten op de Spaanse luchthaven die bepaald zal worden in de overdrachtsaankondiging."

Per e-mail van 15 februari 2019 aanvaardden de Spaanse autoriteiten alsnog uitdrukkelijk de terugname van verzoeker.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van artikel 3.2 en 17 van de Dublin III-verordening en van artikel 3 van het EVRM.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"2.1. Geen individuele garantie:

De Belgische overheid heeft geen garanties ingewonnen bij de Spaanse overheden omtrent het lot van verzoeker bij aankomst in Spanje.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Spaanse overheden niet eens hebben gereageerd op het verzoek tot overname van verzoeker, zoals wordt bevestigd door de bestreden beslissing.

Bovendien is gebleken dat Spanje geen enkele individuele garantie biedt aan de overdragende staat met betrekking tot het lot van de overgenomen asielzoekers:

Zie ECRE, AIDA, "Country Report Spain 2017", p 31: "The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception. Nevertheless, civil society organisations have witnessed particular difficulties with regard to victims of trafficking returning to Spain under the Dublin system, mainly from France. These are also due to the fact that victims of trafficking are not effectively identified as such."

Vrij vertaald: "De Dublin eenheid verstrekt geen garanties aan andere lidstaten voorafgaand aan de overdracht, maar bij aankomst van een Dublin terugkeerder, coördineert OAR met het Ministerie voor tewerkstelling en sociale zekerheid, bevoegd voor opvang. Niettemin hebben burgerorganisaties vastgesteld dat er specifieke problemen waren voor slachtoffers van mensensmokkel die teruggestuurd werden onder de Dublin-verordening maar niet aldusdanig werden geïdentificeerd."

2.2. Kwetsbaar profiel, geen terugkeer mogelijk:

Het inwinnen van voorafgaande garantie was nochtans van groot belang, gezien verzoeker een bijzonder kwetsbaar profiel is.

Verzoeker voegt in bijlage een- psychologisch- attest, waaruit het volgende blijkt: « Monsieur S. A. vient en consultation pour un soutien psychologique a raison de deux fois par mois et ce depuis le 07/12/2018....Le patient souffre de stress post-traumatique : angoisses, insomnies (max. 3-4h/nuit) et cauchemars, il a peur de dormir, fatigue, maux de tête permanentes, douleurs psychosomatiques, difficultés à respirer, douleur thoraciques, il pense toute le temps et souvent il est ailleurs, dépression et retour permanent de l'événement (flash-back), trous de mémoire, troubles de la concentration, hypersensibilité, il a perdu 20 kg en ' mois. »

Vrije vertaling: «Meneer S. A. komt op consultatie voor een psychologische begeleiding gedurende twee keer per maand en dit sinds 07/12/2018... de patiënt lijdt aan posttraumatische stress: angstaanvallen, slapeloosheid (max. 3-4u/maand) en nachtmerries, hij heeft angst om te slapen/ is moe, heeft constante hoofdpijn, psychosomatische pijn, moeite om te ademen; hartpijn, hij denkt constant en soms is hij elders in zijn gedachten, depressie en constante flash-backs, geheugenproblemen, concentratieproblemen, hypersensitiviteit, hij heeft 20 kg in x maanden." »

Verder vermeldt het attest het volgende: 'le' retours a une thérapie et un travail de fond pluridisciplinaire doivent se poursuivre pour une durée indéterminée. La relation thérapeutique ne peut être interrompue sans risque de rechute grave. »

Vrije vertaling: « Een therapie van multidisciplinaire aard moet verder gezet worden voor onbepaalde duur. De therapeutische relatie mag niet onderbroken worden zonder risico op ernstige terugval." »

In haar arrest van 16/02/2017 C.K e.a. tegen Slovenië oordeelde het Hof van Justitie dat de overdracht naar een andere lidstaat strijdig kan zijn met art. 4 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en met art. 3 EVRM, ook indien er zich geen systeemfouten in de asielprocedure en opvangvoorzieningen voor asielzoekers zouden voordoen in de lidstaat van bestemming:

73 Het kan echter niet worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand op zich voor de betrokkene een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek.

74 In omstandigheden waarin de overdracht van een asielzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van die asielzoeker zou inhouden, zou die overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van dat artikel vormen.

75 Wanneer een asielzoeker, in het bijzonder in het kader van de doeltreffende voorziening in rechte die hem door artikel 27 van de Dublin III-verordening wordt gewaarborgd, objectieve gegevens overlegt, zoals medische attesten met betrekking tot zijn toestand, die de bijzondere ernst van zijn gezondheidstoestand en de aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen daarvoor van een overdracht aantonen, mogen de autoriteiten van de betrokken lidstaat, de rechterlijke instanties daaronder begrepen, die gegevens bijgevolg niet buiten beschouwing laten. Zij moeten juist beoordelen wat het risico is dat dergelijke gevolgen zich voordoen wanneer zij beslissen over de overdracht van de betrokkene of-in het geval van een rechterlijke instantie - oordelen over de rechtmatigheid van een overdrachtsbesluit aangezien de tenuitvoerlegging van dat besluit tot een onmenselijke of vernederende behandeling van de betrokkene zou kunnen leiden (zie naar analogie arrest van 5 april 2016, Aranyosi en Caldaru, C-404/15 en \$. C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punt 88).

In geval van medische problemen dient de overdragende lidstaat te overwegen of een overdracht mogelijk is mits gepaste medische begeleiding, en indien dit niet het geval is of de overdracht mogelijk is binnen de voorziene termijn van 6 maanden. Bij gebreke hieraan dient de overdragende overheid zich bevoegd te verklaren:

81 Daartoe moet de overdragende lidstaat die overdracht aldus kunnen organiseren dat de betrokken asielzoeker tijdens het vervoer wordt vergezeld door bekwaam medisch personeel dat over de nodige uitrusting, middelen en geneesmiddelen beschikt, teneinde achteruitgang van zijn gezondheid of gewelddadig gedrag van de betrokkene ten aanzien van zichzelf of derden te voorkomen.

85 Daarentegen moeten de autoriteiten van de betrokken lidstaat, indien die | voorzorgsmaatregelen gelet op de bijzondere ernst van de aandoening van de betrokken asielzoeker niet zouden volstaan om te verzekeren dat zijn overdracht geen reëel risico zal inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand, de uitvoering van de overdracht van die persoon opschorten zolang hij door zijn toestand niet in staat is een dergelijke overdracht te ondergaan.

86 In dat verband zij in herinnering gebracht dat de asielzoeker volgens artikel 29, lid 1, van de Dublin III-verordening door de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat wordt overgedragen zodra dit „praktisch mogelijk” is. Zoals voortvloeit uit artikel 9 van de uitvoeringsverordening, wordt de gezondheidstoestand van de asielzoeker juist beschouwd als een „feitelijke omstandigheid” op grond waarvan de overdracht kan worden uitgesteld. 87 Indien overdracht van de asielzoeker niet mogelijk is wegens zijn gezondheid, staat het overeenkomstig die bepaling dus aan de verzoekende lidstaat om de verantwoordelijke lidstaat onverwijld in kennis te stellen van het uitstel van de overdracht als gevolg van de toestand van die asielzoeker.

88 In voorkomend geval kan de verzoekende lidstaat, wanneer hij merkt dat de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker op korte termijn niet zal verbeteren of dat opschorting van de procedure gedurende lange tijd de toestand van de betrokkene achteruit zou kunnen doen gaan, ervoor kiezen om de asielaanvraag zelf te behandelen door gebruik te maken van de „discretioire bepaling” van artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening (zie in die zin arrest van 30 mei 2013, Halaf, C-528/11, EU:C:2013:342, punt 38). Die bepaling, gelezen in samenhang met artikel 4 van het Handvest, kan in een situatie zoals die in het hoofdgeding echter niet aldus worden uitgelegd dat zij voor die lidstaat een verplichting inhoudt om er op deze manier gebruik van te maken.

89 Hoe dan ook komt in de hypothese dat de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker de verzoekende lidstaat zou verhinderen om de asielzoeker vóór het verstrijken van de termijn van zes maanden van artikel 29, lid 1, van de Dublin III-verordening over te dragen, de verplichting van de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid overeenkomstig lid 2 van dat artikel dus over op de eerste lidstaat.

90 Het is aan de verwijzende rechter om in het hoofdgeding na te gaan of de gezondheidstoestand van C. K. dermate slecht is dat ernstig moet worden gevreesd dat overdracht voor haar een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest zou inhouden. Indien dit het geval is, moet hij deze vrees wegnemen door zich erin te vergewissen dat de in de punten 81 tot en met 83 van dit arrest bedoelde voorzorgsmaatregelen zullen worden getroffen vóór de overdracht van C. K. of, indien nodig, dat de overdracht van die persoon zal worden opgeschort totdat haar gezondheidstoestand overdracht mogelijk maakt.

91 In die context kan het argument van de Commissie dat uit artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening voortvloeit dat enkel het bestaan van systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat van invloed kan zijn op de verplichting tot overdracht van een asielzoeker aan die lidstaat, niet slagen.

In casu maakt verzoeker een psychologisch attest over, waaruit blijkt dat hij nood heeft een begeleiding die niet mag onderbroken worden.

Een overdracht naar Spanje binnen de voorziene termijn van 6 maanden is aldus niet mogelijk, zodat de Belgische staat zich dient bevoegd te verklaren.

2.3. Inhumane behandeling in Melilla:

Naast de traumatische ervaringen van verzoeker in zijn vaderland blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij bovendien het slachtoffer is geweest van een onmenselijke en vernederende behandeling in Spanje.

Initieel heeft verzoeker ontkend ooit in Spanje te zijn geweest en dit louter uit schrik om naar daar teruggestuurd te worden. Voorafgaand aan de bestreden beslissing heeft verzoeker echter spontaan via zijn raadsvrouw meegedeeld aan de Belgische overheid weldegelijk in Spanje te hebben verbleven en dit in inhumane omstandigheden (zie feitenrelaas).

Zijn verklaringen zijn bovendien in overeenstemming met de algemene landinformatie over Melilla. Terzake dient de schrijnende situatie in de CETI, het tijdelijke opvangcentrum voor aankomende

migranten in Melilla te worden omschreven. Dit blijkt volgens rapporten van AIDA overvol te zitten en overschrijdt zijn capaciteit voortdurend. Voorts dient er ook melding gemaakt te worden van niet-gemotiveerde sancties waardoor asielzoekers zonder meer worden verdreven uit de centra. Ook met betrekking tot vrijheid van bewegen en transparantie van de criteria van overdracht naar het vaste land zijn er verscheidene schendingen vastgesteld. Tot slot dient er stilgestaan te worden bij het gebrek aan een garantie op een individuele procedure. Betreffende de eigenlijke omstandigheden kan er verwezen worden naar volgende rapporten van AIDA, UNHCR en Amnesty International:

Zie AIDA, Country Report Spain 2017, p 52, 53, 54, 56, 60; "There are 2 Migrant Temporary Stay Centres (CETI) in the autonomous cities of Ceuta and Melilla. This type of centre hosts any migrant or asylum seeker that enters the Spanish territory undocumented, either by land or by sea and arrives in the Ceuta and Melilla enclaves. Every third country national who enters irregularly the Spanish territory through the two cities is placed in one of the two centres before being moved to the peninsular territory as an asylum seeker or an economic migrant. The capacity of the CETI is 512 places in Ceuta and 700 in Melilla, although they are frequently found to be overcrowded. In the CETI in Ceuta and Melilla, situations of overcrowding lead asylum seekers and migrants to substandard reception conditions. In October 2017, for example, Melilla was hosting 1,186 persons. The two CETI are reception facilities that receive the most criticism from organisations and institutions that monitor migrants' and refugees' rights. In 2016 and 2017, Human Rights,¹⁴⁷ Amnesty international,¹⁴⁸ UNICEF¹⁴⁹ and the Spanish Ombudsman¹⁵⁰ published reports in which they denounced deficiencies in the conditions concerning the two centres.

Vrij vertaald: "Er zijn twee tijdelijke opvangcentra voor migranten (CETI) in de onafhankelijke steden Ceuta en Melilla. Deze vangen elke migrant of asielzoeker op die zonder documenten aankomt in Spanje, hetzij via de zee of over het land en aankomt in Ceuta of Melilla. Elke vreemdeling die illegaal binnenkomt in Spanje via één van deze steden wordt geplaatst in een van deze twee centra vooraleer te worden overgebracht naar het Spaanse vasteland als asielzoeker of economische migrant. De capaciteit van de CETI bedraagt 512 plaatsen in Ceuta en 700 in Melilla, hoewel zij vaak overbevolkt zijn. In de CETI van Ceuta en Melilla heeft overbevolking ertoe geleid dat de asielzoekers en migranten leven in ondermaatse opvangomstandigheden. In oktober 2017 bijvoorbeeld waren er 1186 personen in Melilla. Deze twee opvangcentra worden het felst bekritiseerd door organisaties en instituten die de rechten van migranten en asielzoeker monitoren. In 2016 en 2017 hebben Human Rights, Amnesty International, UNICEF en de Spaanse Ombudsman rapporten gepubliceerd waarin zij de gebreken in deze twee centra aankaarten."

Zie ECRE, Melilla and Madrid: Inadequacies and Delays in Spain's Asylum Procedure, 14/12/2018: The "Spanish Servicio Jesuita a Migrantes (SJM)- has released a new report entitled Sacar del Laberinto focusing on the situation faced by refugees and migrants who arrive in the southern city of Melilla. Among the key concerns outlined in the report are; summary returns at the land border; peculiarities of operations of security forces in contiguous waters; returns of people that land on islets and rocks through the readmission agreement signed with Morocco in 1992. Further the report reveal various problems for migrants during their stay in Melilla; restriction of movement; and finally, the situation of unaccompanied foreign children and young people, The report highlights problems of overcrowding in Migrant Temporary Stay Centres (CETI) hosting people for extended waiting periods, while vulnerable groups such as families with young children, religious minorities, and LGBTI people cannot be protected adequately in these centres. SJM recommends that those identified as being vulnerable must be transferred quickly so that they can access protection in more resourced facilities in the Peninsula."

Vrij vertaald "SJM heeft een nieuw rapport gepubliceerd, "Sacar del Laberinto" over de situatie van migranten en vluchtelingen die aankomen in Melilla. De belangrijke problemen, die worden toegelicht in dit rapport zijn: arbitraire teruggrijvingen naar de landsgrens, bijzondere operaties door de veiligheidsdiensten op zee, overdrachten aan Marokko van mensen die landen op eilanden en rotsen via het akkoord met Marokko uit 1992. Verder hekelt het rapport de diverse problemen voor mensen die effectief verblijven in Melilla. Het rapport belicht de overbevolking in de tijdelijke opvangcentra (CETI) waar mensen gedurende lange periodes moeten blijven, terwijl kwetsbare groepen zoals families met jonge kinderen, religieuze minderheden LGBTI mensen niet adequaat worden bescherming in deze centra."

Zie UNHCR, "Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report - Universal Periodic Review: SPAIN", p 3; "Due to heavy overcrowding, reception conditions in the enclaves remain below minimum standards and

are far from the quality of other reception centers in Spain. While the center in Ceuta has the capacity for 510 persons and accommodates an average of 600 persons including 60 children, the centre in Melilla almost quadrupled its capacity from 480 to 1890 at reporting time (June 2014). [...] Authorities do undertake so called 'humanitarian transfers' to the mainland often mainly guided by the intention to relieve the temporary facility and create new space there. Such transfers are undertaken clearly lacking clarity in the criteria applied to decide who is included; when and why, as well as a sound and appropriate protection focus. Moreover, asylum-seekers seem to be automatically excluded from such transfers, which are being interpreted by populations of concern to UNHCR as "better not to apply asylum in the enclaves." In this regard, upon UNHCR's repeated requests only a few isolated cases of asylum-seekers were transferred to the mainland. [...] However applications for international protection remain extremely low, particularly in Melilla, (362 in both cities during 2013, 100 in the first quarter of 2014), following the trend of previous years. This is mostly attributed to the restricted freedom of movement regime for asylum-seekers, the often very long periods of the procedure and the need to stay meanwhile in the heavily overcrowded reception centers, which were neither meant nor designed for longer stays. It is of particular concern to UNHCR that practices applied in Ceuta and Melilla, in addition to the non-transparent transfers policy, results in an increasing number of persons potentially in need of international protection that do not lodge applications and that, in addition, those who do apply, increasingly withdraw their asylum applications, often resulting in prompt and automatic transfers to the mainland. This is perceived as a clear deterrent to apply for asylum."

Vrij vertaald: "Wegens ernstige overbevolking, voldoen de opvangomstandigheden in de enclaves niet de minimale standaarden en volstrekt niet vergelijkbaar zijn met de normen in de andere opvangcentra, in Spanje. Terwijl het centrum in Ceuta 510 plaatsen heeft maar gemiddelde 600 personen onder wie 60 kinderen opvangt, heeft het centrum in Melilla 480 plaatsen maar huisvest het 1890 personen (juni 2014). De overheid organiseert "humanitaire transfers" naar het vasteland om de tijdelijke centra te ontlasten en nieuwe plaatsen vrij te maken. Maar deze overdrachten gebeuren zonder vaste vooropgestelde criteria en zonder aandacht te besteden aan de vraag wie nood heeft aan bescherming. Daarenboven worden asielzoekers automatisch uitgesloten van zulke overdrachten, hetgeen ertoe leidt dat zij van mening zijn om "beter geen asiel aan te vragen". Na herhaald aandringen van UNHCR werden een paar geïsoleerde gevallen overgebracht naar het vasteland. Het aantal asielaanvragen blijft niettemin heel laag, in het bijzonder in Melilla (362 in 2013 in de beide steden en 100 in het eerste kwartaal van 2014). Dit is voornamelijk te wijten aan de beperking van de bewegingsvrijheid van de asielzoekers, die vaak voor een hele lange periode in zwaar overbevolkte centra moeten blijven. Dit heeft tot gevolg dat mensen die nood hebben aan internationale bescherming geen asiel aanvragen of dat zij die wel een aanvraag indienen deze terug intrekken, hetgeen een negatieve impact heeft op de asielprocedure."

Zie Report Amnesty International; "Fear and Fences: Europe's Approach to Keeping Refugees at Bay", 17 November 2015, p 23, 37; 'In addition to being in breach of Spain's international human rights obligations and national law the restriction on the freedom of movement of asylum-seekers in Ceuta and Melilla, means long-term subjection to inadequate reception conditions, particularly in Melilla, largely as a result of the overcrowding in accommodation centres. Many Syrians Amnesty International talked to in Melilla in October 2014 stated that the long wait in sub-standard conditions along with lack of information on when they would be transferred to mainland Spain, negatively impacted their psychological well-being already fragile as a result of traumatic experiences in the country fled.'

Vrij vertaald: "Naast het gegeven dat ze in strijd is met de Spaanse internationale verplichtingen en nationale wetgeving heeft de beperking van het recht op vrije verplaatsing voor asielzoekers in Ceuta en Melilla tot gevolg dat zij langdurig worden bloot gesteld aan ondermaatse opvangomstandigheden, in het bijzonder in Melilla, voornamelijk ingevolge de overbevolking van de centra. Voor Syriërs met wie Amnesty International sprak in Melilla in oktober 2014 zeiden dat de ondermaatse opvangomstandigheden en het gebrek aan informatie over hoe zij konden worden overgebracht naar het vasteland een negatieve impact hadden op hun mentale welzijn, dat al zwaar aangetast, was door hun problemen in hun vaderland."

Bijkomend dient het gebrek inzake juridische hulp aangekaart te worden. Verzoekende partij meende dat hier geen toegang toe was en ook geen informatie hieromtrent verkreeg. Verder is het tevens belangrijk dat er tijdens de procedure om hoger beroep in te dienen de bescherming kan wegvallen en de wachttijd enorm lang kan duren.

• Zie ECRE, AIDA, "Country Report Spain 2017", p 26, 27; "In 2017, several shortcomings concerning access to legal aid have been reported concerning persons arriving at sea. In order to guarantee migrants rights' on this regard, some Bar Associations from the southern cities of Andalucia have created ad hoc teams of lawyers. Nonetheless, assistance has been undermined by obstacles such as the lack of information on asylum to newly arrived persons and the lack of possibility to access a lawyer (see Access to the Territory) [...]."

Vrij vertaald: "In 2017 werden er diverse problemen vastgesteld wat betreft het recht op juridische bijstand voor personen die binnenkomen via de zee. Om hieraan tegemoet te komen hebben sommige balies van de zuidelijke steden van Andaloesië ad hoc teams van advocaten samengesteld. Maar desalniettemin blijft de bijstand ondermaats met een gebrek aan informatie voor de pas aangekomen vreemdelingen en gebrekkige toegang tot een advocaat."

Voormelde informatie was meegedeeld aan de verwerende partij, die hiermee echter onvoldoende rekening hield. Aldus kan niet wettig worden besloten dat verzoeker zou zijn opgevangen in menswaardige omstandigheden. Een terugkeer naar Spanje is strijdig met art. 3 EVRM.

2.4. Ontoereikende capaciteit van het reguliere opvang- en integratiesysteem in Spanje:

Ondergeschikt, is evenmin een opvangplaats gegarandeerd in de reguliere opvangnetwerk op het vasteland van Spanje.

Spanje heeft heden te kampen met een vluchtelingencrisis met een te grote instroom aan vluchtelingen:

Zie Human Rights Watch - European Union, Events of 2018: "Over 49,300 people arrived by sea by mid-November."

Vrij vertaald: "Meer dan 49.300 mensen waren aangekomen via de zee tegen midden november."
Zie Amnesty International Report 2017/18 - Spain, 22/02/2018: "Between January and December [2017], 25,853 asylum claims were submitted, and 34,655 applications were still pending at the end of October."

Vrij vertaald: "Tussen januari en december 2017 werden er 25.853 asielaanvragen ingediend, en er waren nog 34.655 aanvragen hangende tegen eind oktober."

Zie ECRE, AIDA, "Country Report Spain 2017", "Sea arrivals: In 2017, almost 21,258 persons arrived in Spanish shores by boat, leading to a second year of record numbers of arrivals since the "Crisis de los Cayucos" in 2006."

Vrij vertaald: "In 2017 zijn er bijna 21258 mensen aangekomen op de Spaanse kust met de boot, hetgeen opnieuw een recordjaar is in vergelijking met de Crisis de los Cayucos in 2006."

Uit het rapport van CEAR van 2018 dat werd gepubliceerd op de website van ECRE (Spanje) blijkt dat het opvangsysteem niet langer de massale influx van asielzoekers aankan:

Zie CEAR. Report on Refugees in Spain and Europe 2018: "A lo largo de 2017 quedó en evidencia la profunda brecha existente entre el crecimiento tan significativo del número de personas que solicitaron protección internacional en España y la ausencia de los recursos necesarios por parte del Estado para gestionar semejante volumen de solicitudes. Esta realidad causó dificultades de acceso al Sistema de Acogida e Integración (en adelante SAI236) de personas con necesidades materiales de acogida..." (p. 105)

Vrije vertaling: "In 2017 had de Spaanse overheid niet voldoende middelen om tegemoet te komen aan de aanzienlijke stijging van het aantal asielaanvragen. Dit leidt tot problemen f inzake de toegang tot het opvang-en integratiesysteem voor mensen in nood."

« En 2017, España recibió a más solicitantes de protección internacional que ningún otro año desde la aprobación de la primera Ley de Asilo en 1984: 31.120 ». (p. 131)

Vrije vertaling: «In 2017 had Spanje meer asielaanvragers dan sinds de aanvang van de eerste asielwet in 1984: 31.120."

« Pese a que el Sistema de Acogida e Integración duplicó su número de plazas en un año (de las cuatro mil de diciembre de 2016 a las más de ocho mil justo doce meses después²³⁷), aun no ha logrado 'atender odo el aumento del número de solicitantes de protección internacional con necesidades de acogida « (p. 106)

Vrije vertaling : « ondanks het feit dat het aantal opvangplaatsen verdubbelde in één jaar tijd (van 4000 naar 8000) was dit ontoereikend om alle asielzoekers die nood hebben aan opvang op te vangen. ".

« En su Informe de 2017, el Detensor del Pueblo subrayó que "el sistema de acogida no ha sido capaz de planificar las medidas de choque necesarias ante el aumento exponencial de solicitudes en un periodo corto de tiempo". Asimismo, expresó su preocupación especial por la situación de aquellas personas excluidas del sistema de acogida por no haber podido formalizar aún su solicitud y de aquellas que han accedido pero tampoco la han podido concretar una vez agotados todos los plazos previstos en el itinerario de acogida (entre los seis y nueve meses)».

Vrije vertaling: «In zijn rapport van 2017 onderlijnd te Ombudsman dat het opvangsysteem zich niet in zo'n korte tijd kan aanpassen aan de exponentiële toename van asielaanvragen. Even zorgwekkend is de situatie van personen die worden uitgesloten uit het opvangnetwerk tot aan de formalisering van hun asielaanvraag of na het verstrijken van de eerste fase van het opvangsysteem."

Voormelde rapporten werden nog niet verwerkt in het meest recente AIDA-rapport, dat slechts geactualiseerd is tot februari 2017.

2.5. Geen gegarandeerde opvang en humanitaire bijstand gedurende de hele asielprocedure:

Bovendien is de 'materiële en financiële bijstand gedurende de asielprocedure ontoereikend in Spanje:

Zie ECRE AIDA Country Report Spain, update 2017 : The reception system is independent from the evolution or the duration of the asylum procedure, as it foresees a rigid 18-month assistance and financial support.

Vrije vertaling: «Het opvangsysteem is onafhankelijk van de evolutie of duur van de asielprocedure, maar voorliet in een vaste periode van 18 maanden bijstand."

Zie ECRE AIDA Country Report Spain, update 2017: "Financial assistance to asylum seekers could be considered as adequate or sufficient during the first phase, as it aims to cover all basic needs. However, during the subsequent phases of reception, as remarked in the section on Criteria and Restrictions to Access Reception Conditions, conditions and financial support are not meant to be adequate, as they are conceived as extra assistance for supporting refugees' gradual integration in the host society. Main obstacles for asylum applicants are faced after passing the first phase, as the system foresees an initial degree of autonomy and self-maintenance which is hardly accomplishable in 6 months' time, and almost impossible in the case of applicants who have difficulties in learning and speaking the Spanish language, and thus face greater barriers to access to employment. »

Vrij vertaald: "«de financiële ondersteuning van asielzoekers kan worden beschouwd als toereikend en adequaat gedurende de eerste fase, en zij dekt alle basisbehoeften. Maar gedurende de twee laatste fasen zijn de materiële omstandigheden en financiële ondersteuning niet langer toereikend gezien zij streven naar de autonomie en sociale integratie van de asielzoekers. De asielzoekers worden geconfronteerd met ernstige problemen na de eerste fase omdat het systeem voorziet dat hij autonoom moet zijn na 6 maanden, hetgeen onmogelijk is, in het bijzonder voor asielzoeker die moeite hebben met het aanleren en spreken van Spaans en dus geen werk kunnen vinden."

Zie Amnesty International Report 2017/18 - Spain. 22/02/2018: "Asylum-seekers continued to face delays in receiving decisions on their claims. For many, the period during which they were entitled to access government support pending the outcome of their asylum application expired long before the decision was reached"

Vrij vertaald: "Asielzoeker werden nog steeds geconfronteerd met ernstige vertraging in de behandeling van hun asielaanvraag. Voor velen was de periode gedurende de welke zij gerechtigd waren op

overheidssteun hangende hun asielaanvraag al lang verstreken vooraleer een beslissing werd genomen."

Verzoeker heeft nood om te worden opgevangen in Spanje. Hij spreekt geen Spaans en kan bijgevolg niet reizen in Spanje.

Aldus is de overdracht naar Spanje strijdig met art. 3.2 en art. 17 Verordening nr. 604/2013, alsook van art. 3 EVRM."

Artikel 3, 2 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

"2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

Artikel 17 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

"1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. [...]"

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte

lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III -verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III -verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van

artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat de gemachtigde geen garanties heeft gevraagd aan Spanje omtrent zijn lot bij aankomst in Spanje. Hij stipt aan dat de Spaanse autoriteiten niet eens hebben gereageerd op het terugnameverzoek. Verzoeker citeert hierbij uit het AIDA-rapport waarin staat dat de Dublindienst geen garanties verstrekt aan andere lidstaten voorafgaandelijk aan inkomende overdrachten maar dat de OAR (volgens het AIDA-rapport: "Office for Asylum and Refuge") wel bij aankomst van een verzoeker van internationale bescherming samenwerkt met het ministerie voor tewerkstelling en sociale zekerheid dat verantwoordelijk is voor de opvang. Burgerorganisaties hebben weliswaar problemen gemeld voor slachtoffers van mensenhandel die naar Spanje werden overgedragen onder het Dublinsysteem, maar niet als dusdanig werden geïdentificeerd.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde zich op exact dezelfde passage baseert om vast te stellen dat er dus voor Dublinterugkeerders een samenwerking is opgesteld om de opvang te verzekeren en hij vervolgt dat verder gemeld wordt dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 30, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application"). Deze passage is inderdaad terug te vinden in het AIDA-rapport waarvoor de gemachtigde de weblink geeft in de bestreden beslissing.

De Raad is niet van oordeel dat de gemachtigde in casu specifieke garanties had moeten vragen voorafgaandelijk aan het nemen van het overdrachtsbesluit voor de opvang van verzoeker, nu er juist blijkt dat de Spaanse asieldienst OAR samenwerkt met het bevoegde ministerie voor de opvang van Dublinterugkeerders. Bovendien stipt verweerder in de nota terecht aan dat uit het administratief dossier blijkt dat kort na het nemen van de bestreden beslissing, op 15 februari 2019 alsnog de Spaanse autoriteiten uitdrukkelijk hebben ingestemd met het terugnameverzoek van België.

In een tweede onderdeel wijst verzoeker op zijn bijzonder kwetsbaar profiel, waardoor toch een voorafgaande garantie noodzakelijk was. Hij voegt een psychologisch attest waaruit blijkt dat hij sedert 7 december 2018 twee maal per maand wordt begeleid, dat hij lijdt aan PTSD, angst, slapeloosheid, nachtmerries, constante hoofdpijn, psychosomatische pijn, flash-backs, geheugenproblemen, concentratieproblemen en hij heel sterk vermagerd is. Verder stelt dit attest dat de therapeutische relatie niet mag worden onderbroken teneinde een ernstige herval te vermijden. Verzoeker citeert vervolgens uitgebreid uit het arrest CK t. Slovenië van het Hof van Justitie waaronder uit de paragraaf 75 waarin het Hof heeft gezegd dat indien een asielzoeker medische attesten overlegt die de bijzondere ernst van de gezondheidstoestand en de aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen van een overdracht aantonen, de autoriteiten van de lidstaat, de rechterlijke instanties daaronder begrepen, die gegevens niet buiten beschouwing mogen laten. Hij stipt ook de passages aan waarin wordt gesteld dat in geval van medische problemen moet overwogen worden of een overdracht mogelijk is mits gepaste medische begeleiding en indien dit niet het geval is of de overdracht wel mogelijk is binnen de zes maanden. Anders zal België zich bevoegd moeten verklaren. Verder citeert hij eveneens paragraaf 90 van dit arrest waarin het Hof van Justitie stelt dat het aan de verwijzende rechter is om na te gaan of de gezondheidstoestand van de betrokkene dermate slecht is dat ernstig moet worden gevreesd dat een overdracht een reëel risico uitmaakt op een schending van artikel 4 van het Handvest. Indien dat het geval is, moet de rechter de vrees wegnemen door zich ervan te vergewissen of de voorzorgsmaatregelen zullen worden getroffen voor de overdracht van de betrokkene of indien nodig dat de overdracht wordt opgeschort. Verzoeker verwijst opnieuw naar zijn psychologisch attest en stelt dat de overdracht naar Spanje niet binnen de 6 maanden zal mogelijk zijn, zodat België zich bevoegd moet verklaren.

Waar verzoeker stelt dat ook met zijn nieuw psychologisch attest rekening moet gehouden worden, kan de Raad volgen ook al staat dit op bijzonder gespannen voet met de annulatiebevoegdheid en wettigheidstoets van de Raad. De Raad kan nu eenmaal niet anders dan vaststellen dat hij gehouden is door hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de zaken Shiri, Hasan en vooral CK t. Slovenië in het licht van de vereiste van een effectief rechtsmiddel bij toepassing van de Dublin III-verordening.

Het Hof verklaart in de zaak C.K. e.a. tegen Republika Slovenija van 16 februari 2017 voor recht:

“65 Uit het voorgaande volgt dat een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

66 In het geval van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand kan niet zonder meer worden uitgesloten dat zijn overdracht op basis van de Dublin III-verordening een dergelijk risico inhoudt.

67 Zoals gezegd correspondeert het in artikel 4 van het Handvest neergelegde verbod op onmenselijke of vernederende behandelingen immers met dat van artikel 3 van het EVRM en zijn in zoverre de inhoud en reikwijdte ervan volgens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde als die welke er door dat verdrag aan worden toegekend.

68 Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM, die in aanmerking moet worden genomen voor de uitlegging van artikel 4 van het Handvest (zie in die zin arrest van 21 december 2011, *N. S. e.a.*, C 411/10 en C 493/10, EU:C:2011:865, punten 87-91), kan lijden dat wordt veroorzaakt door een natuurlijk optredende lichamelijke of geestelijke ziekte onder artikel 3 van het EVRM vallen als het wordt verergerd of dreigt te worden verergerd door een behandeling die het gevolg is van detentievoorwaarden, uitzetting of andere maatregelen waarvoor de overheid verantwoordelijk kan worden gehouden, mits het daaruit voortvloeiende lijden de ernst heeft die dat artikel minimaal vereist (zie in die zin arrest van het EHRM van 13 december 2016, *Paposhvili tegen België*, CE:ECHR:2016:1213JUD004173810, §§ 174 en 175).

69 Aangezien artikel 4 van het Handvest algemeen en absoluut is, zijn die principiële overwegingen ook relevant in het kader van het Dublinsysteem.

70 In dat verband zij er wat betreft de in de verantwoordelijke lidstaat aanwezige opvangvoorzieningen en zorg op gewezen dat de lidstaten die gebonden zijn door de opvangrichtlijn, waaronder de Republiek Kroatië, ook in het kader van de procedure krachtens de Dublin III-verordening overeenkomstig de artikelen 17 tot en met 19 van die richtlijn aan asielzoekers de nodige gezondheidszorg en medische bijstand moeten verstrekken, die ten minste de spoedeisende behandelingen en de essentiële behandeling van ziekten en ernstige mentale stoornissen omvatten. In die omstandigheden bestaat er overeenkomstig het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten een sterk vermoeden dat asielzoekers in de lidstaten passende medische zorg ontvangen (zie naar analogie arrest van 21 december 2011, *N. S. e.a.*, C 411/10 en C 493/10, EU:C:2011:865, punten 78, 80 en 100-105). [...]

75 Wanneer een asielzoeker, in het bijzonder in het kader van de doeltreffende voorziening in rechte die hem door artikel 27 van de Dublin III-verordening wordt gewaarborgd, objectieve gegevens overlegt, zoals medische attesten met betrekking tot zijn toestand, die de bijzondere ernst van zijn gezondheidstoestand en de aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen daarvoor van een overdracht aantonen, mogen de autoriteiten van de betrokken lidstaat, de rechterlijke instanties daaronder begrepen, die gegevens bijgevolg niet buiten beschouwing laten. Zij moeten juist beoordelen wat het risico is dat dergelijke gevolgen zich voordoen wanneer zij beslissen over de overdracht van de betrokkene of – in het geval van een rechterlijke instantie – oordelen over de rechtmatigheid van een overdrachtsbesluit, aangezien de tenuitvoerlegging van dat besluit tot een onmenselijke of vernederende behandeling van de betrokkene zou kunnen leiden (zie naar analogie arrest van 5 april 2016, *Aranyosi en Căldăraru*, C 404/15 en C 659/15 PPU, EU:C:2016:198, punt 88). (eigen onderlijnen)

76 Het staat dus aan die autoriteiten om iedere ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene weg te nemen. In het bijzonder wanneer er sprake is van een ernstige psychische aandoening, mag daarbij niet worden volstaan met te kijken naar de gevolgen van het fysieke vervoer van de betrokkene van een lidstaat naar een andere, maar moet rekening worden gehouden met alle aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen die uit de overdracht zouden voortvloeien.

77 De autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten in dat verband nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen, en die maatregelen in voorkomend geval ten uitvoer brengen.

81 Daartoe moet de overdragende lidstaat die overdracht aldus kunnen organiseren dat de betrokken asielzoeker tijdens het vervoer wordt vergezeld door bekwaam medisch personeel dat over de nodige uitrusting, middelen en geneesmiddelen beschikt, teneinde achteruitgang van zijn gezondheid of gewelddadig gedrag van de betrokkene ten aanzien van zichzelf of derden te voorkomen.

82 Die lidstaat moet zich er ook van kunnen verzekeren dat de betrokken asielzoeker wordt verzorgd zodra hij in de verantwoordelijke lidstaat aankomt. In dat verband zij in herinnering gebracht dat een overdragende lidstaat op grond van de artikelen 31 en 32 van de Dublin III-verordening de

verantwoordelijke lidstaat de gegevens betreffende de gezondheidstoestand van de asielzoeker dient te verstrekken die deze lidstaat in staat stellen, de asielzoeker de dringende medische zorg te verstrekken die noodzakelijk is ter bescherming van zijn vitale belangen.

83 Het standaardformulier in bijlage VI bij de uitvoeringsverordening en de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring van bijlage IX bij die verordening kunnen aldus worden gebruikt om de verantwoordelijke lidstaat ervan in kennis te stellen dat de betrokken asielzoeker medische bijstand en zorg nodig heeft bij aankomst, en om alle relevante informatie mee te delen over zijn aandoening en de verzorging die deze in de toekomst vereist. In dat geval moeten die gegevens binnen een redelijke termijn vóór de overdracht worden verstrekt, opdat de verantwoordelijke lidstaat voldoende tijd heeft om de nodige maatregelen te treffen. De overdragende lidstaat kan ook van de verantwoordelijke lidstaat de toezegging verkrijgen dat de noodzakelijke zorg beschikbaar zal zijn bij aankomst.

84 Indien de bevoegde rechter van oordeel is dat die voorzorgsmaatregelen volstaan om een risico op onmenselijke of vernederende behandeling bij overdracht van de betrokken asielzoeker uit te sluiten, staat het aan die rechter om de nodige maatregelen te nemen teneinde zich ervan te verzekeren dat die voorzorgsmaatregelen door de autoriteiten van de verzoekende lidstaat ten uitvoer worden gebracht vóór de overdracht van de betrokkene. Zo nodig moet de gezondheidstoestand van de asielzoeker opnieuw worden beoordeeld voordat de overdracht wordt uitgevoerd.

85 Daarentegen moeten de autoriteiten van de betrokken lidstaat, indien die voorzorgsmaatregelen gelet op de bijzondere ernst van de aandoening van de betrokken asielzoeker niet zouden volstaan om te verzekeren dat zijn overdracht geen reëel risico zal inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand, de uitvoering van de overdracht van die persoon opschorten zolang hij door zijn toestand niet in staat is een dergelijke overdracht te ondergaan.

[...]

90 Het is aan de verwijzende rechter om in het hoofdgeding na te gaan of de gezondheidstoestand van C. K. dermate slecht is dat ernstig moet worden gevreesd dat overdracht voor haar een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest zou inhouden. Indien dit het geval is, moet hij deze vrees wegnemen door zich ervan te vergewissen dat de in de punten 81 tot en met 83 van dit arrest bedoelde voorzorgsmaatregelen zullen worden getroffen vóór de overdracht van C. K. of, indien nodig, dat de overdracht van die persoon zal worden opgeschort totdat haar gezondheidstoestand overdracht mogelijk maakt.(eigen onderlijnen)”

Door het voormeld arrest C.K. e. a. heeft het Hof van Justitie aan het effectief rechtsmiddel zoals voorzien in artikel 27 van de Dublin III-verordening een uitlegging gegeven, die zich opdringt aan de Raad die als enige bevoegd is inzake beroepen tegen overdrachtsbesluiten. Het Hof van Justitie heeft de draagwijdte van deze interpretatie aan het effectief rechtsmiddel in geen geval beperkt tot het beroep gericht tegen een overdrachtsbesluit in uiterst dringende noodzakelijkheid.

Het is tevens gepast te herhalen dat de bepalingen van verordeningen in het algemeen een directe werking hebben in de nationale rechtsorde, zonder dat vereist is dat de nationale autoriteiten die bepalingen omzetten in nationale wetgeving.

Bijgevolg meent de Raad dat hij het medisch attest van 13 februari 2019 in overweging moet nemen dat is voorgelegd na het nemen van de bestreden beslissing (zie eveneens: RvV 16 november 2017, nr. 195 106 en RvV 29 juni 2017, nr. 189 203).

Hoe dan ook blijkt in eerste instantie uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat de raadsvrouw van verzoeker de gemachtigde reeds na het Dublingehoor maar voor het nemen van de beslissing op de hoogte had gebracht van de psychische problemen van verzoeker en dat de gemachtigde hieromtrent ook reeds heeft gemotiveerd in de beslissing, ondanks het feit dat toen nog geen attest voorlag. De gemachtigde wijst er vooreerst op dat verzoeker in zijn Dublingehoor van 5 december 2018 niets heeft verklaard aangaande psychische problemen, wel dat hij aan zijn voorhoofd verbrand is geraakt door een molotovcocktail. Tegelijk heeft de gemachtigde gesteld dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker niet op medische en/of psychologische verzorging/opvolging kan rekenen in Spanje indien dit nodig zou zijn en heeft hij onderzocht hoe de toegang tot de gezondheidszorg in Spanje is geregeld. Hij stelt hieromtrent verschillende malen: “Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen (“Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers. 154 Through this legal

provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", pagina 58)."

Tegelijk blijkt uit het AIDA-rapport p. 59 dat er drie NGO's (Accem, Arbeyal en CEAR) specifiek belast zijn met de opvang van verzoekers van internationale bescherming met mentale gezondheidsproblemen.

Ook al meent de Raad dat hij thans conform de leer van het arrest CK t. Slovenië het psychologisch attest in overweging moet nemen, is hij evenwel niet overtuigd dat de grens die in dat arrest door het Hof van Justitie wordt opgelegd in casu is bereikt, met name dat het attest een bijzondere ernst van de gezondheidstoestand kan aantonen alsook aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen door de overdracht. Het attest betreft een attest van een psycholoog die gewag maakt van het feit dat verzoeker lijdt aan PTSD, angst, slapeloosheid, nachtmerries, constante hoofdpijn, psychosomatische pijn, flash-backs, geheugenproblemen, concentratieproblemen en dat hij heel sterk vermagerd is. Verder stelt dit attest dat de therapeutische relatie niet mag worden onderbroken teneinde een ernstige herval te vermijden. Er wordt evenwel enkel gewag gemaakt van een opvolging van twee maal per maand sedert 7 december 2018 hetgeen inhoudt dat de psycholoog verzoeker nog maar enkele keren in consultatie heeft gehad toen het attest werd opgesteld. Er wordt ook geen gewag gemaakt van een risico op zelfmoord. Bijgevolg getuigt dit niet van het bestaan van een psychotherapeutische opvolging in België voor een bijzonder ernstige psychische aandoening of van een risico op aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen bij de overdracht.

Een dergelijke situatie verantwoordt volgens de Raad geen vernietiging, noch (gewone) schorsing met het oog op een nieuwe beoordeling door de gemachtigde.

Volgens het voormelde arrest moet de Raad de vrees wegnemen door zich ervan te vergewissen dat de in de punten 81 tot en met 83 van het arrest CK bedoelde voorzorgsmaatregelen zullen worden getroffen. Hiermee doelt het Hof van Justitie op het bepaalde in de artikelen 31 en 32 van de Dublin III-verordening waarbij aan de verantwoordelijke lidstaat de gegevens betreffende de gezondheidstoestand van de verzoeker moeten worden verstrekt die deze lidstaat in staat stellen, de verzoeker de dringende medische zorg te verstrekken die noodzakelijk is ter bescherming van zijn vitale belangen.

Zoals gezegd is de Raad er niet van overtuigd dat er thans dringende medische zorg moet worden verstrekt ter bescherming van vitale belangen. Tegelijk stelt de Raad vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing reeds heeft gewezen op die voorzorgsmaatregelen waarbij hij erop wijst dat *"er [bovendien] benadrukt [dient] te worden dat de Spaanse autoriteiten, indien nodig, volgens de bepalingen van artikel 32 van de Dublin-III Verordening en middels het standaard medisch formulier indien nodig tot in detail zullen kunnen worden geïnformeerd over eventuele behandelingen, medicijnen of bijkomende maatregelen."* De Raad is zoals verweerder in de nota stelt, gezien de voormelde elementen dan ook niet overtuigd van het feit dat een overdracht binnen de zes maanden omwille van deze problematiek niet mogelijk zou zijn. De Raad is er niet van overtuigd dat alleen de huidige psychologe die verzoeker opvolgt, kan instaan voor een adequate begeleiding teneinde een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden.

In een derde onderdeel wijst verzoeker op de inhumane behandeling die hij heeft moeten doorstaan in Melilla. Hij stipt aan dat hij uit angst om te worden overgedragen naar Spanje, heeft ontkend daar ooit geweest te zijn. Hij stelt dat zijn verklaringen stroken met de algemene landeninformatie over Melilla en de schrijnende situatie in de CETI, zijnde het tijdelijke opvangcentrum voor aankomende migranten. Hij wijst op het sterk overschrijden van de opvangcapaciteit, niet-gemotiveerde sancties, beperking van de bewegingsvrijheid, gebrek aan transparantie van de criteria voor overdracht naar het vaste Spaanse land en naar het gebrek aan een garantie op een individuele procedure. Hij steunt zich hiervoor op citaten uit rapporten van AIDA, UNHCR en Amnesty International die specifiek ingaan op de situatie in Ceuta of Melilla. Ook wat betreft het gebrek aan toegang tot de juridische bijstand citeert verzoeker passages over mensen die binnenkomen via de zee. Hij wijst erop dat dit alles aan de gemachtigde werd meegedeeld maar dat hij hier onvoldoende rekening mee heeft gehouden. Hij meent dat niet wettig kan worden besloten dat hij zal worden opgevangen in menswaardige omstandigheden en dat dus een overdracht naar Spanje strijdig zal zijn met artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de raadvrouw van verzoeker de gemachtigde voor het nemen van de beslissing inderdaad op deze zeer problematische situatie in Ceuta en Melilla heeft gewezen voor verzoekers van

internationale bescherming die van over de zee komen. Echter de gemachtigde heeft hieromtrent terecht gesteld: *“Daar waar Meester M. in haar tussenkomst van 01.01.2019 verwijst naar de situatie in de Spaanse enclaves Ceuta en Melilla en meer specifiek naar de situatie en de levensomstandigheden in de tijdelijke opvangcentra voor immigranten, de zogenaamde CETI (Centre de estancia temporal para inmigrantes (tussenkomst 01.01.2019, p. 2 & 3) dient te worden opgemerkt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat betrokkene na een overdracht aan Spanje in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in een tijdelijk opvangcentrum voor immigranten of een detentiecentrum in Ceuta of Melilla terecht zal komen.”* Verzoeker laat deze motieven onverlet. De Raad is bijgevolg niet overtuigd dat verzoeker als Dublinterugkeerder riskeert terecht te komen in Ceuta of Melilla of in eventuele andere opvangplaatsen bedoeld voor mensen die van overzee komen. Zelfs al kan aangenomen worden dat de situatie voor migranten in Ceuta en Melilla mensonwaardig is, kan niet aangenomen worden dat Dublinterugkeerders daar worden ondergebracht.

In een vierde onderdeel wijst verzoeker ondergeschikt op de ontoereikende capaciteit van het reguliere opvang- en integratiesysteem op het vasteland in Spanje. Hij wijst op de hoge instroom van vluchtelingen met verwijzing naar citaten uit een rapport van Human Rights Watch van 2018, Amnesty International van februari 2018 en het AIDA-rapport “Country Report Spain 2017”. Verder citeert hij ook uit een Spaans rapport CEAR “Report on refugees in Spain and Europe 2018”. Hij stipt aan dat deze rapporten nog niet verwerkt zijn in het meest recente AIDA-rapport dat slechts geactualiseerd zou zijn tot februari 2017.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde zich heeft gebaseerd op het AIDA-rapport dat uitgebracht is in maart 2018 en dat volgens p. 2 minstens up to date is tot 31 december 2017, tenzij anders bepaald. Het rapport is dus actueler dan februari 2017 maar er blijkt inderdaad niet dat met de voormelde rapporten uit 2018 is rekening gehouden. Toch blijkt dat de gemachtigde wat betreft de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord- Afrika en het Midden-Oosten heeft aangestipt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Spaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Hij stipt aan dat er evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden zijn waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Spaanse procedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Verder heeft hij zich gebaseerd op zeer recente informatie van AIDA en ECRE van 24 januari 2019 waaruit blijkt dat het Hooggerechtshof te Madrid de Spaanse autoriteiten bevolen heeft om er ook voor te zorgen dat personen die onder de Dublin III-verordening door andere lidstaten worden overgedragen aan Spanje niet uitgesloten mogen worden wat betreft opvang na hun overdracht aan Spanje. De gemachtigde stipt aan dat uit deze informatie eveneens blijkt dat het Ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming, reeds de nodige instructies heeft gegeven en aanpassingen heeft doorgevoerd zodat personen die in Spanje een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en die vervolgens hun opvangplaats verlaten hebben en naar een andere lidstaat zijn getrokken en die vervolgens onder de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Spanje wel degelijk de garantie hebben dat ze na hun overdracht in de opvangstructuren in Spanje terecht kunnen en dus niet worden uitgesloten van opvang na hun overdracht aan Spanje.

Deze info komt volledig overeen met hetgeen verzoeker nog in een aanvullende nota achteraf aan de Raad heeft overgemaakt. Verzoeker kan niet voorbijgaan aan de rechtsbescherming die onmiskenbaar werd geboden door het Spaanse Hooggerechtshof en de praktische implementatie achteraf zodat de problemen die werden aangekaart over terugkeerders die werden uitgesloten van opvang niet langer actueel is.

In een vijfde onderdeel gaat verzoeker in op de ontoereikende materiële en financiële bijstand gedurende de hele beschermingsprocedure. Hij stipt aan dat het opvangsysteem onafhankelijk is van de duur van zijn beschermingsprocedure die beperkt is tot 18 maanden bijstand en financiële steun. Hij vervolgt dat volgens het AIDA-rapport de financiële bijstand enkel adequaat is in de eerste fase van zes maanden, maar niet meer nadien, aangezien het vervolgens enkel wordt beschouwd als extra bijstand en steun bij de geleidelijke integratie van de verzoekers van bescherming. Volgens Amnesty International komt het regelmatig voor dat de steun van de overheid reeds is opgehouden terwijl

verzoekers nog wachten op een beslissing over hun beschermingsverzoek. De gebrekkige kennis aan Spaans maakt het voor vele verzoekers moeilijk om toegang te hebben tot werk. Verzoeker benadrukt zijn nood aan opvang, het feit dat hij geen Spaans kan en bijgevolg niet kan reizen in Spanje.

In het AIDA-rapport wordt inderdaad gesproken over het wettelijke en theoretische kader met betrekking tot het Spaanse opvangsysteem voor verzoekers van internationale bescherming (p. 49): “Material reception conditions under national legislation on asylum are the same for every asylum seeker, no matter the profile or the type of asylum procedure applicants are subject to. The reception system is independent from the evolution or the duration of the asylum procedure, as it foresees a rigid 18-month assistance and financial support. This can reach a maximum of 24 months for vulnerable cases (see section on Special Reception Needs).” (vrij vertaald: De materiële opvangvoorzieningen onder het nationaal recht zijn dezelfde voor elke verzoeker om internationale bescherming, ongeacht het profiel of type van asielprocedure. Het opvangsysteem is onafhankelijk van de duur van de asielprocedure, nu het voorziet in een rigide 18 maanden bijstand en financiële steun. Voor kwetsbare gevallen kan dit tot een maximum van 24 maanden worden gebracht.) Hiermee wordt echter niet aangetoond dat er in Spanje een daadwerkelijke praktijk bestaat dat verzoekers om internationale bescherming na achttien maanden elke mogelijkheid tot ondersteuning, desgevallend door een NGO of op lokaal niveau, verliezen en dat zij geheel aan hun lot worden overgelaten. Er wordt dan ook niet concreet aannemelijk gemaakt dat verzoeker als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder in de praktijk een reëel risico loopt om, ongeacht de stand van zijn beschermingsprocedure, na achttien maanden of eerder zonder enige opvang of ondersteuning te vallen. Bovendien blijkt dat Spanje vertrouwd is met beschermingsverzoeken van Palestijnen, zoals verzoeker, en deze volgens het AIDA-rapport in 2017 in meer dan 80% van de aanvragen aanleiding gaven tot een toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming. De Raad is er dan ook wat betreft verzoeker niet van overtuigd dat er aanwijzingen zijn voor zijn concreet geval dat hij het risico loopt op een procedure die extra lang zal duren zodat hij zonder opvang valt zonder dat reeds uitspraak is gedaan over diens beschermingsverzoek.

Bovendien wordt in het AIDA-rapport bevestigd dat de door de staat georganiseerde opvang en financiële ondersteuning in elk geval gedurende 18 maanden zijn gegarandeerd. Zoals hoger reeds aangegeven en zoals blijkt uit het AIDA-rapport (p. 49), wordt in de eerste fase de nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die de integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase, de ‘integratiefase’ krijgen asielzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten om hun ‘normale’ leven te beginnen. De derde fase, de ‘autonome fase’, is erop gericht dat de verzoeker financiële onafhankelijkheid bereikt. In deze fase wordt nog de nodige bijstand en ondersteuning verstrekt.

De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat aan Dublinterugkeerders (zoals verzoeker) prioriteit wordt gegeven bij het bekomen van een afspraak om hun verzoek om internationale bescherming te registreren (AIDA-rapport, p. 30), zodat zij ook sneller dan andere verzoekers in het opvangsysteem terecht kunnen. Dit wordt nog versterkt door de recente uitspraak van het Spaanse Hooggeerechtshof, waar de gemachtigde heeft op gewezen. Uit het AIDA-rapport (p. 57) blijkt dat verzoeker vanaf de zevende maand na zijn verzoek om internationale bescherming in elk geval recht zal hebben op toegang tot de arbeidsmarkt, onder dezelfde voorwaarden als Spaanse onderdanen. Uit het AIDA-rapport (p. 49) blijkt duidelijk dat de derde fase precies erop gericht is dat de betrokkene financiële onafhankelijkheid bereikt, en dat de eerste fase precies dient om vaardigheden te verwerven die de integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. Waar verzoeker aanstipt dat hij het Spaans niet machtig is, blijkt uit het AIDA-rapport dat onder meer taallessen worden voorzien in de opvangcentra (p. 57). De Raad ziet niet in waarom verzoeker, bij gebrek aan de kennis van het Spaans, niet zou kunnen reizen in Spanje. Verzoeker heeft met zijn komst naar België reeds het tegendeel bewezen.

Op grond van al het voorgaande is de Raad niet overtuigd dat verzoeker in geval van overdracht naar Spanje een reëel risico loopt op foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Er kan geen schending van artikel 3, 2 van de Dublin III-verordening aangenomen worden, noch moest de soevereiniteitsclausule zoals neergelegd in artikel 17 van de Dublin III-verordening verplichtend worden geïnterpreteerd.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES